

Fjärilarna

Det var fjärilarna som lockat mig med till denna vackra plats. Jag skulle aldrig annars ha kommit på tanken att bege mig ut så långt i vildmarken helt ensam. Frågan är om platsen ens finns i verkligheten eller om den uppstod just då. Men uppför och uppför bar det, cykeln blev tung att trampa och man anade snart snön i luften. Sma virvlande flingor som sökte sig in under halslinningen. Runt omkring var höga snöklädda bergstoppar. Fjärilarna flög fortfarande lika virvlande ymnigt runt mig, trots den tilltagande svalkan.

Framme i dalen sag jag dem alla. På ängarna blommade alla slags blommor man kunde tänka sig, och ljudet av vattenfallet i bakgrunden lät som en avlägsen symfoniorkester. Fjärilarna var överallt, alla sorter och färger jag nansin sett och fler därtill; nya för mig dittills okända arter. Jag ställde ifrån mig cykeln och vandrade vidare längs stigarna, drog in doften av blommorna de skarpa kryddväxterna i näsan så att det flimrade för ögonen. Allt detta vackra runt mig som en hägring.

Da jag satte mig ner på marken slog sig också mina vägvisare ner runtomkring mig, på de blommor som växte runt mig. Så började de tala, tyst och viskande, vilket språk de talade minns jag nu inte, men deras lagmålade ord förblev klara och tydliga. När jag hörde deras röster och ord klarnade alla mina tankar, och jag kände en oerhörd lättnad i själen över det de berättade för mig. Vad det var, ja, det kan jag inte längre minnas, men minnet av känslan sitter kvar och liknar inget annat jag upplevt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingela Svenson med Poeter.se id #29619 innehar upphovsrätten